

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: a) **N. B. D.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
 b) **B. N. D.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
 obě právně zastoupeny advokátem Mgr. Markem Sedlákem
 sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
 sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 5. 1. 2021, č. j. MV-176881-6/SO-2020
a č. j. MV-176872-6/SO-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 15. 1. 2021 doručenou zdejšímu soudu téhož dne se žalobkyně domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2021, č. j. MV-176881-6/SO-2020 a č. j. MV-176872-6/SO-2020 (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadených rozhodnutí (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobkyň a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-6034-18/TP-2020 a č. j. OAM-6033-17/TP-2020 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), jimiž byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadených rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyň o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně na úvod svého žalobního návrhu namítly, že otec žalobkyně a) a dědeček žalobkyně b) v podání ze dne 30. 9. 2019 uvedl prvostupňovému orgánu, že je účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, správní orgány však s touto osobou nejednaly jako s účastníkem řízení, v důsledku čehož jsou napadená rozhodnutí nezákonná.
3. Z hlediska důvodů žádostí o povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů a důvodů hodných zvláštního zřetele odkázaly na písemné stanovisko otce žalobkyně a) a dědečka žalobkyně b), které je založeno ve správních spisech. V něm je uvedeno, že žalobkyně a) je od narození hluchoněmá a je si schopná obstarat jen základní potřeby. V současnosti žije u své babičky, která se o ní stará, ale v 84 letech už sama potřebuje péči. Žalobkyni a) se po znásilnění narodila dne 7. 2. 2014 žalobkyně b), která nastupuje do školy za situace, kdy jí žalobkyně a) nemá možnost zajistit dostatečnou přípravu. Otec žalobkyně a) a dědeček žalobkyně b) spolu se svou manželkou žalobkyně (tj. svou dceru a vnučku) vyživují, neboť jim posílají finanční prostředky prostřednictvím služby Western Union. Žalobkyně namítají, že správní orgány nezohlednily celkovou situaci obou žalobkyň osvětlující změnu situace, která vede k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
4. Dále nesouhlasily se závěrem správních orgánů ohledně možnosti podání žádostí o nižší pobytové oprávnění. K tomu uvedly, že správní orgán je povinen rozhodovat podle stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. Vzhledem k místní příslušnosti by žalobkyně musely podat žádost na zastupitelském úřadu v Hanoji, který od března roku 2020 do dne podání žaloby nepřijímal žádosti od cizinců, kteří mají v České republice rodinné vazby jako žalobkyně.
5. Žalobkyně rovněž namítly, že nepovolení pobytu cizinci může být porušením mezinárodních závazků, zejména Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením a Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně poukázaly zejména na čl. 4 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, z něhož dovozují povinnost České republiky umožnit žalobkyním trvalý pobyt v případě, že to povede ke zlepšení jejich situace. Žalobkyně dále

argumentovaly čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož zájem dítěte, v tomto případě žalobkyně b), musí být přednostním hlediskem při jakékoli činnosti správních orgánů týkajících se dětí.

6. Prvostupňový orgán pochybil, když neprovedl navrhovaný výslech otce žalobkyně a) a dědečka žalobkyně b). Jeho výslech mohl správnímu orgánu detailně objasnit situaci žalobkyň. Dle názoru žalobkyň žalovaná rozhodla nikoliv na základě skutečného stavu věci, ale pouze na základě domněnek o otázkách, které mohla tímto výslechem zjistit.
7. Na závěr žalobního návrhu žalobkyně poukázaly na nesprávný výklad ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce v daném ustanovení uvedl příklady humanitárních důvodů pro udělení povolení k trvalému pobytu, čímž stanovil pro správní orgány meze úvah při jejich posuzování, přičemž situace žalobkyň tyto důvody naplňuje.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 16. 4. 2021, v němž uvedla, že žalobní námitky již byly předmětem odvolacího řízení. Odůvodnění napadených rozhodnutí splňují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně neprokázaly, že by se ve Vietnamu ocitly v situaci, která by vyžadovala jejich současné přesídlení na území České republiky. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány posoudily osobní situaci obou žalobkyň, přičemž přihlédly i k tomu, že otec žalobkyně a) a dědeček žalobkyně b) s nimi udržoval kontakt přibližně jednou za rok. V zájmu nezletilé žalobkyně b) je především to, aby nadále setrvala s matkou, která ji ve Vietnamu vychovává a pečuje o ni. Obtíže způsobené nástupem žalobkyně b) do školy jsou dle žalované řešitelné ve Vietnamu. V případě žalobkyň nebyly prokázány důvody pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, neboť snaha o zlepšení životních podmínek takovým důvodem není.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Podstatou sporu v nyní souzené věci je posouzení naplnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podaly dne 15. 5. 2020 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobytu cizinců (z humanitárních důvodů a z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele). Prvostupňový orgán však obě žádosti prvostupňovými rozhodnutími zamítl podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru o nenaplnění humanitárního důvodu či jiného důvodu hodného zvláštního zřetele, pro který by mělo být žalobkyním přiznáno jimi požadované pobytové oprávnění. Na základě doložených skutečností prvostupňový orgán neshledal

naléhavou potřebu a nutnost udělit žalobkyním přímo nejvyšší pobytové oprávnění bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu.

12. Proti prvostupňovým rozhodnutím žalobkyně podaly odvolání, které žalovaná napadenými rozhodnutími zamítla a potvrdila prvostupňová rozhodnutí s odůvodněním, že žalobkyně nesplňují podmínky podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 66 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z humanitárních důvodů, zejména 1. je-li manželem azylanta a manželství vzniklo před vstupem azylanta na území, 2. je-li nezletilým dítětem azylanta nebo dítětem, které je závislé na péči azylanta, pokud nepožádá o udělení azylu, nebo 3. byl-li v minulosti státním občanem České republiky.
14. Dle § 66 odst. 1 písm. b) téhož zákona se povolení k trvalému pobytu bez podmínky nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
15. Podle § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
16. Z citovaného zákonného ustanovení plyne, že povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů zákon o pobytu cizinců přiznává zejména v případě žádosti manželů azylantů, jejich nezletilých dětí nebo dětí závislých na jejich péči. Povolení k trvalému pobytu na území České republiky z humanitárních důvodů může dále získat i cizinec, který byl v minulosti státním občanem České republiky.
17. V případě žalobkyň přitom nedošlo k naplnění žádné z uvedených možností, neboť v minulosti nebyly státními občany České republiky, nejedná se ani o manželky azylantů, jejich nezletilé děti nebo děti závislé na jejich péči. V případě žalobkyně a) by bylo možno hypoteticky uvažovat právě o možnosti, že je závislá na péči svého otce pana N. T. D., nicméně ze správního spisu, jak bude uvedeno níže, závislost žalobkyně a) na péči svého otce neplyne. Soud při posouzení tohoto důvodu nepřehlédl, že citované zákonné ustanovení uvádí toliko demonstrativní výčet možností, které mohou být pokládány za humanitární důvody, o čemž svědčí použité slovo „zejména“, nicméně s ohledem na všechny skutkové okolnosti případu neshledal zjištěný stav za důvod pro konstatování „humanitárních důvodů“ pro vyhovění žádostem žalobkyň. V tomto směru lze připomenout, že žalobkyně a) po celou dobu svého života pobývá ve Vietnamu, přičemž zdravotním postižením trpí již od svého narození. V průběhu života žalobkyně a) pomáhá její babička, z tvrzení uvedených žalobkyní a) však nevyplývá, že by byla závislá na osobní péči jiné osoby. S ohledem na dosavadní život ve Vietnamu nelze mít ani za to, že by žalobkyně a) nebyla soběstačná v běžných denních záležitostech na území Vietnamu. Skutečnost, že žalobkyně a) bude muset při svém zdravotním hendikepu řešit většinu běžných záležitostí sama, nebo za asistence nezletilé žalobkyně b), není sama o sobě důvodem pro vyhovění žádosti o udělení trvalého pobytu. Otec žalobkyně a), pan N. T. D., žije na území České republiky minimálně od roku 1998, Vietnam navštěvoval jednou za rok, nikoliv nějak často, aby byl s žalobkyní a) ve větším kontaktu. Žalobkyně b) má nyní zahájit školní docházku, se kterou jí žalobkyně a) není schopna pomoci, nicméně žalobkyně nijak neuvádí a nedokazují, že by tuto situaci nebylo možné vyřešit jinými

prostředky ve Vietnamu a že by jediným řešením bylo přestěhování se do České republiky. Nadto pokud by skutečně přestěhování bylo jedinou variantou, žalobkyně mohou využít pobytových oprávnění nižšího stupně, které jim umožní realizovat pobyt na území České republiky. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že situace žalobkyň nevyžaduje naléhavou potřebu a nutnost udělit přímo nejvyšší pobytové oprávnění, o které si žalobkyně v projednávané věci požádaly, stejně jak se závěrem o neprokázání významného a negativního zásahu do dosavadní situace žalobkyň, nebude-li žádosti vyhověno. Ze správního spisu je rovněž patrné, že v minulosti žalobkyně neuskutečnily jakoukoliv snahu o přesídlení na území České republiky, o což požádaly až v projednávané věci, a to rovnou prostřednictvím nejvyššího pobytového oprávnění.

18. Pokud jde o naplnění důvodu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. existence důvodů hodných zvláštního zřetele, poukazuje zde nejprve krajský soud na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2018, č. j. 5 A 79/2016-54, v němž městský soud uvedl. *„Důvody hodné zvláštního zřetele představují neurčitý právní pojem. Zákon o pobytu cizinců totiž nespecifikuje, o jaké důvody by se mělo přesně jednat, a naopak ponechává na uvážení správních orgánů, zda jsou u konkrétního cizince dány. V této souvislosti odkazuje soud na bod [19] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 9 Azs 249/2017-49, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[stěžovatel se mýlí ve svém názoru, že žalovaný měl při vymezení neurčitého pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ povinnost uvést konkrétní případy, které pod něj spadají. Vyčerpávající vymezení neurčitého pojmu není z povahy věci možné. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016 – 16).“*
19. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, vyplývá, že *„výjimečnost důvodů pro přiznání trvalého pobytu cizince podle ustanovení § 66 zákona o pobytu cizinců je třeba interpretovat tak, že důvod podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona nemůže spočívat v okolnostech, s nimiž zákon počítá v jiných ustanoveních.“*
20. Ve skutečnostech uvedených pod bodem 17 tohoto odůvodnění soud neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by pobytové oprávnění v podobě trvalého pobytu mělo být uděleno.
21. Žalobkyně tak neprokázaly, že splňují podmínky pro udělení trvalého pobytu z humanitárních důvodů nebo důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o pobytu cizinců. Soud proto nesouhlasí s přesvědčením žalobkyň o naplnění důvodů pro udělení pobytového oprávnění dle předmětných zákonných ustanovení, pročez neshledal ani námitku nesprávného výkladu těchto ustanovení ze strany žalované za důvodnou.
22. Krajský soud dále posuzoval námitku žalobkyň ohledně nemožnosti podání žádosti o nižší pobytové oprávnění, k níž uvádí, že předmětem projednávané věci byla otázka naplnění podmínek pro udělení trvalého pobytu. V rámci daného řízení tak nebylo povinností správních orgánů posuzovat splnění podmínek pro vydání nižšího pobytového oprávnění.

Ze správního spisu zdejší soud nemá pochyb ani o tom, že správní orgány rozhodovaly podle stavu zjištěného ke dni vydání svých rozhodnutí.

23. Dále se soud zabýval námitkou účastnictví pana N. T. D. v předmětných správních řízeních. Ze správních spisů plyne tvrzení této osoby, že je účastníkem řízení o žádosti žalobkyně a) i žalobkyně b). Usnesením ze dne 7. 7. 2020, č. j. OAM-6034-7/TP-20, prvostupňový orgán rozhodl, že tato osoba není účastníkem řízení o žádosti žalobkyně a) o vydání povolení k trvalému pobytu. Ke shodnému závěru dospěl prvostupňový orgán rovněž v řízení o žádosti žalobkyně b), a to usnesením ze dne 7. 7. 2020, č. j. OAM-6033-6/TP-2020. Podaná odvolání směřující proti těmto usnesením žalovaná zamítla svými rozhodnutími ze dne 5. 1. 2021, č. j. MV-182378-2/SO-2020 a č. j. MV-182391-3/SO-2020. Proti těmto rozhodnutím žalované nebylo dále brojeno.
24. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Dle odst. 2 téhož ustanovení jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Podle odst. 3 tohoto ustanovení jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.
25. Dle § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.
26. Zákon o pobytu cizinců ve vztahu k žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu nespecifikuje okruh účastníků speciálně oproti citovaným ustanovením správního řádu, není proto naplněno ustanovení § 27 odst. 3 správního řádu. Dále je zřejmé, že otec žalobkyně a) a dědeček žalobkyně b), pan N. T. D., nesplňuje podmínku dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť není žadatelem o dané pobytové oprávnění, ani není s jednou ze žalobkyň ve společenství práv nebo povinností, pro které by se muselo vztahovat rozhodnutí správního orgánu i na něj. V úvahu tak připadá jen účastnictví dle § 27 odst. 2 správního řádu, tj. varianta, že by pan N. T. D. mohl být rozhodnutími správních orgánů přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Takový závěr je ostatně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle níž účastnictví rodinných příslušníků ve správním řízení dle zákona o pobytu cizinců připadá v úvahu toliko podle § 27 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, nebo ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25).
27. Podmínkou účastnictví dle § 27 odst. 2 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k otci žalobkyně a) a dědečkovi žalobkyně b). Krajský soud v tomto případě neshledal, že by tato osoba byla dotčena rozhodnutími správních orgánů, a to především s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti případu, z nichž nevyplývalo, že by otec žalobkyně a) a dědeček žalobkyně b) měl se žalobkyněmi velmi blízký vztah. Zamítnutím žádosti žalobkyně a) i

žalobkyně b) se ničeho nezměnilo na jeho dosavadním vztahu s nimi. Navíc nebylo rozhodováno přímo o jeho právech či povinnostech.

28. K námitce žalobkyň, že správní orgány neprovedly svědeckou výpověď této osoby, krajský soud uvádí, že správní orgán je dle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Postup správních orgánů při dokazování upravuje § 52 správního řádu. Účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud správní orgány v dané věci navrhovanou svědeckou výpověď otce žalobkyně a) a dědečka žalobkyně b) neprovedly, nedopustily se tím nezákonnosti – důvody nevyhovění takovému návrhu byly povinny zdůvodnit ve svých rozhodnutích, čemuž dostály. Nadto je součástí správního spisu vedeného v případě obou žalobkyň vyjádření této osoby ze dne 30. 9. 2019, v němž pan N. T. D. k dané věci uvedl svá tvrzení. Postup žalované i prvostupňového orgánu v dané věci byl v souladu s § 3 správního řádu. Správní orgány přezkoumaly důvody žádosti žalobkyň o povolení k trvalému pobytu na území České republiky a na základě předložených písemností dospěly k závěru o nesplnění podmínek pro vyhovění dané žádosti. Není pravdou, že by správní orgány rozhodovaly na základě domněnek ohledně otázek, které mohly neprovedenou svědeckou výpovědí zjistit. Soud proto dospěl k závěru, že i tato žalobní námitka je nedůvodná.
29. Závěrem se krajský soud zabýval namítaným porušením mezinárodních závazků České republiky. V této souvislosti lze předně poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2019, č. j. 2 Azs 241/2020, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „čl. 8 Úmluvy (Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod; pozn. krajského soudu) *negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.*“ Stejný názor ve své judikatuře vyslovil také Ústavní soud, který opakovaně dovodil, že právo pobývat na území cizího státu není možno v žádném případě posuzovat jako základní lidské právo každého člověka, a proto nepatří mezi základní lidská práva a svobody chráněné ústavním pořádkem České republiky. V usnesení ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, Ústavní soud konstatoval, že „*je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území.*“
30. Pokud jde o čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož „*zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými, nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány*“ má krajský soud za to, že v projednávané věci tyto požadavky byly naplněny. Minimálně implicitně z napadeného rozhodnutí týkajícího se žalobkyně b) vyplývá, že se žalovaná hlediskem nejlepšího zájmu žalobkyně b) zabývala, avšak dospěla k závěru, že ho bude dosaženo setrváním žalobkyně b) se svou matkou, tj. žalobkyní a), na území Vietnamu než udělením trvalého pobytového oprávnění na území České republiky.
31. Zdejší soud neshledal v daném případě ani porušení čl. 4 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením a nesouhlasí s přesvědčením žalobkyň o nutnosti jeho výkladu tak, že zakládá povinnost České republiky umožnit žalobkyním trvalý pobyt za situace, že to povede ke zlepšení jejich situace. Takový výklad uvedeného čl. 4 dle krajského soudu nelze

dovozovat, neboť cílem předmětného článku je „zajistit a podporovat plnou realizaci všech lidských práv a základních svobod všem osobám se zdravotním postižením bez jakékoli diskriminace na základě zdravotního postižení.“ Tento cíl byl v projednávané věci naplněn. Soud nemá pochyb o tom, že k diskriminaci žalobkyně a) na základě jejího zdravotního postižení nedošlo. Ani toto tvrzení proto nepokládá za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí žalované.

V. Shrnutí a náklady řízení

32. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí žalované byla vydána v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyněmi nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
33. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšné nebyly, proti jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. dubna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu